сих модіфікаций, вислїдити їх розвій; далї — сї спостереження могли-б кинути ретроспективне сьвітло і на розвій, що перейшли ті оповідання, нім прийшли до свого теперішнього вигляду в Повісти. Та автор не зробив сього, тай не міг зробити в коротенькім рефератї (лише про новгородські бані та пімсту Ольги дає деякі хоч коротенькі уваги). В кінцї він на основі „не численних наведених фактів“ робить виводи, між иньшим: що перероблюючи оповідання лїтописи, пізнїйші книжники „майже побожно поводились з текстом Повісти“; сей вивід трудно зробити навіть з фактів наведених д. К., бо в них бачимо не лише розширення основного текста новими подробицями й епізодами, робленнє дублєтів etc., але й перемінюваннє (напр. в історий Аскольда і Дира). Слова автора про „простоту і брак штучности“ в оповіданню Повісти трохи роблять вражіннє, як би він не признавав можливим mutatis mutandis перенести свої спостереження й на Повість, що теж показує дуже сьвідому роботу книжника-укладчика. *М. Г.*

К. К. Никольскій — Матеріалы для исторіи древнерусской духовной литературы (Извѣстія отд. русск. языка и слов. Академіи Наукъ, 1897, I с. 65—89).

Д. Нікольский, автор специяльної студиї про Клима Смолятича (обговореної нами в Записках т. V) в сїй розвідцї насамперед знайомить нас з своїми шуканнями за „Словом о любви“, що Срезневський надавав Климу Смолятичу, але так неясно сказав про нього, що не знати, про яке „Слово“ він казав. Судячи по вказівкам Срезневського, д. Н. прийшов до виводу, що він розумів тут „Поученіе о любви“ в збірнику Новоєрусалимського манастиря XVI—XVII в., і подає се саме слово. Воно не має одначе нїяких натяків на Клима в титулї, і в змістї автор ненаходить нїяких вказівок які давали-б право надавати його Климу Смолятичу (крім його дуже механїчно-компілятивного характера, що одначе не можна уважати характеристичною ознакою „Посланія“ Клима). В сумі і приналежність сього слова Климу, і тотожність його з Словом, про котре казав Срезневський, зостають ся непевними.

Се перший роздїл статї автора; дальші два присьвячені писанням, що автор надає великоросийським письменникам — Кирилу Білозерському й Нилу Сорському. *М. Г.*

М. Довнаръ-Запольскій — Изъ исторіи литовско-польской борьбы за Волынь (договоры 1366 г.), К., 1896, с. 13+мапа (відбитка з київських „Университетскихъ Извѣстій“).

Д. Довнар-Запольский застановляєть ся в своїй маленькій розвідцї над одним неясним питаннєм з історий боротьби русько-литовської дер-